

Кольори подорожей

СОЛОМІЯ ЩУР

30 ЧЕРВНЯ 2026

Прокидаюся й не відразу розумію, де опинилася. В уяві знайомі стіни складаються у звичний образ моєї квартири, і я прокидаюся вдруге, вже прийшовши до тям. Осіннє ранкове сонце відтіняє квіти на підвіконні. Їхня тінь падає на штори силуетами алое, орхідей і плюща, а я згадую, як іще вчора в цей час ловила сонячні промені за тисячу кілометрів звідси.

Фото: Соломія Щур

Що залишається у спогадах після подорожі? Запахи, які відносять у те місце й у той час, де все відбувалося, начебто слугуючи порталом у минуле. Смаки – дитинства, моря, радості, поразки чи бельгійського шоколаду. Емоції: приємні підсилюються й ідеалізуються, складні відходять на другий план і невдовзі затираються. А ще пам'ять зберігає кольори, які творять основу простору.

Простір багряно-бірюзовий – Венеція

Фото: Соломія Щур

Одного разу я подалася до Венеції, щоб знайти «саме той» колір води, який випадково побачила на фото в мережі. Здається, це вода формує палітру подорожей: насичена бірюза венеційських каналів, прозора блакить швейцарського Цюрих-Зее, коралові відтінки Лемурійського озера на Херсонщині.

Блукаючи вуличками Венеції, раптово відкриваєш безлюдний закуток. Власне, закутком його назвати складно, це скоріш квартал із усім притаманним йому побутом: білосніжні простирадла, майки й підштанки, нанизані на канати між двома будинками, сохнуть на висоті 10 метрів над рівнем моря. Між чотирма будинками, зануреними у воду, утворюється площа. На кутах і біля входів видно позначки рівня, до якого може піднятися паводок. Зовсім низько кружляють і клекочуть чайки, сподіваючись на щедрість туристів.

І отже: блакитно-зелена, аж бірюзова вода, триповерхові багряні й охряні будинки навколо площі, встеленої піщаним каменем. З-під вікон осипається тиньк, оголюючи цеглу, а біля входів припарковані човни. Ідеальне місце для фотографа-початківця, що спраглий живописних кадрів і вміє користуватися витримкою. Венеція пізньої осені здається доволі похмурою попри насичені тони, чого не скажеш про південь Італії в цю пору.

Простір жовтогарячий – Таорміна, Сицилія

Фото: Соломія Щур

Ця барва виникає в уяві, щойно вимовляю слово «Таорміна». Можливо, у тому винні сицилійські помаранчі або ж колір із суголосною назвою «нармін» – перші теплі асоціації з острівними містами. А ще – достиглі плоди манго й карликові дині, спожиті під досі палючим сонцем просто на березі Іонічного моря. Зі смакових новинок – жовтогарячий прозорий лікер мандаринелло, яким щедрий власник невеликого ресторану на березі моря пригощає постійних гостей.

Кольорову гаму стародавніх міст у гірській Таорміні творять пастельні площі, червоні дахи, бурий амфітеатр, сірі кам'яниці, білі фонтани, зелень оливкових садів і смарагди морських хвиль на пляжах.

Жовтень, який дає відчуття Таорміна, – на межі смутку й зачудування світом, який немовби зупинився саме на стільки, скільки тобі потрібно, щоб увійти в ритм.

Простір білий – Остуні, Апулія

Фото: Соломія Щур

Якщо від фонтану в центрі пройти кількадесят метрів на північ, ви опинитеся на пагорбі, звідки видно всеняке білосніжне місто Остуні. Це знову жовтень, проте на кілька років пізніше, і я фотографую ванільне з лісовими горіхами морозиво в зеленому картонному горнятку. Десерт перетворюється з замерзлої грудки на плавний горбик і капає на сірий асфальт на радість мурахам.

Я бачу, що потрібно поспішати, тож швидко клацаю кілька фотографій для Інстаграму, називаю одну з них «Дольче віта» й починаю рятувати морозиво. Яка ж дольче віта, якщо ти тут змагаєшся заради красивої картинки, замість насолоджуватися миттю?

Власне кажучи, я й не думала, що тут так гарно – у цьому ще одному місті, до якого можна дістатися електричкою з Барі. Як не подумала й про те, що залізнична станція розташована на далекій околиці, а італійці не дуже поважають тротуари, тому просто не будують їх.

Й ось під гарячим сонцем доводиться вирушати в 45-хвилинну подорож зі станції до міста. Дорогою воно перестає мені подобатися вже за цю інфраструктуру, та на десятій хвилині прикрих мисленневих конструкцій поруч зупиняється чоловік, що пропонує підкинути до центру. Звісно, він не знає англійської. Намагаючись порозумітися, починаю розповідати, чому приїхала сюди й іду ось так наївно пішки, сама, в сієсту. Водій якось неохоче та з недовірою відгукнується про Остуні, і я вже готова погодитися, що так, місто взагалі ніяке, і дороги ніякі, і як ви тут живете – усе це за допомогою жестів, кількох відомих італійських слів і красномовного виразу обличчя – але раптом ми в'їжджаємо до центру.

Біле місто зливається з небом у сліпучому світлі сонця. Вузькі вулички, місцями сині віконниці, барокові скульптури, мініатюрні фонтанчики. «Мені, будь ласка, тут», – прошу водія, старшого чоловіка на старенькому фіаті. «...і беру всі слова про ваше місто назад», – хочу додати, та не знаю, як цю складну фразу передати відомим набором жестів, тому просто кажу на прощання: «Citta perfetta»!

Здається, водій ловить суть, але щиро не розуміє мого захоплення. Я ж опинилась у білосніжному апулійському раю, а це означає блукання вуличками, коли зі свіжовипраних речей скапує на бруківку вода. Будинки, прикрашені квітами й сукулентами біля входу (а ви можете уявити, як виглядають будь-які квіти на фоні білої кам'яниці з крутими сходами), величні католицькі храми на гранітних площах, місцевий замок-музей, оточений парком.

І там, далеко, якщо вийти на найвищу точку міста, видніється синє-синє море. Його відразу й не помітити, але якщо примружити очі на кілька секунд, то тонка смужка між насиченою водою й повітряним простором починає проявлятися, дозволяючи – бодай поглядом – торкнутися межі.

СОЛОМІЯ ЩУР

30 ЧЕРВНЯ 2026

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in **/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php** on line **284**